

gældende bestemmelser i færdselsloven om strafansvar for overtrædelse af parkeringsbestemmelser indskrænkes i tilsvarende omfang.

Det fremgår af kommissionens betænkning, at såvel det foreslåede afgiftssystem som forslaget om oprettelse af et særligt parkeringskorps er begrundet i ønsket om at fritage politiet for en del af det arbejde, der er forbundet med behandlingen af parkeringsovertrædelser, således at den frigjorte arbejdskraft i stedet kan anvendes til løsning af egentlige politimæssige opgaver.

Som begrundelse for forslaget om at belægge visse parkeringsforseelser med afgift i stedet for straf anføres det i betænkningen, at afgiftssystemet vil give mulighed for en langt lettere og derfor mindre administrationskrævende ekspedition. Kommissionen har endvidere givet udtryk for det strafferetligt mere principielle synspunkt, at bødestraffens betydning ikke bør devalueres, men at den bør forbeholdes for mere strafværdige lovovertrædelser end benyttelse af gadeareal til parkering ud over det tilladte.

I begrundelsen for oprettelse af et særligt parkeringskorps har kommissionen peget på, at det må anses for mindre hensigtsmæssigt og uøkonomisk at anvende politifolk med en relativ langvarig uddannelse til det relativt enkle arbejde, som parkeringskontrollen — eller i hvert fald en del af denne — må antages at være.

Ved den nu foreslåede ændring af færdselslovens § 69, stk. 1 (nyt 3. pkt.), ophæves den hidtidige strafhjemmel for tilsidesættelse af lokalt fastsatte parkerings- og standsningsrestriktioner. I stedet for strafsanktion foreslås disse overtrædelser belagt med en afgift, der tilfalder statskassen (§ 69 b, stk. 1-4), og der foreslås tilvejebragt hjemmel for, at kontrollen med restriktionernes overholdelse kan overlades til særlige parkeringskontrollører (§ 69 b, stk. 5).

Lovforslaget afviger på de nedenfor under litra a-c nævnte tre punkter fra forslaget i færdselsikkerhedskommissionens betænkning om parkeringskontrol:

a) De restriktioner, der i overtrædelsestilfælde foreslås belagt med afgift i stedet for straf, omfatter ikke alene — som af færdselsikkerhedskommissionen foreslået — de rationeringsbegrundede parkeringsrestriktioner (parkometerpladser, tidsbegrænset kantstens- og parkeringspladsparkering), men enhver parkerings- eller standsningsrestriktion, herunder fuldstændigt parkerings- eller stopforbud, udfærdiget af de lokale myndigheder i medfør af færdselslovens § 57, stk. 3, eller § 57 a.

b) De særlige parkeringskontrollører, der af kommissionen foreslås henlagt under vejbestyrrelserne (kommunerne) foreslås — under hensyn til de kommunale myndigheders modstand mod at oprette et sådant korps under kommunerne, jfr. nedenfor — ansat under politiet.

c) De pålagte afgifter foreslås som følge af det under b) anførte tillagt statskassen.

Ved den foreslåede afgrænsning af de afgiftsbelagte parkerings- og standsningsforseelser er disse entydigt fastlagt til at omfatte parkering eller standsning i strid med lokalt fastsatte bestemmelser om begrænsning i adgangen til at standse eller parkere. Sådanne bestemmelser vil altid være udtryk for de lokale myndigheders vurdering af den mest hensigtsmæssige anvendelse af gadearealet under hensyn til det aktuelle behov. Bestemmelserne kan således være motiveret enten i ønsket om en hensigtsmæssig regulering af færdselen, i almindelighed i ønsket om gennem hel eller delvis friholdelse af gadearealet for henstillede køretøjer at sikre en gnidningsløs afvikling af den kørende færdsel, eller i andre almene hensyn, herunder en effektiv og hensigtsmæssig udnyttelse af den del af gadearealet, der kan afses til standsning eller parkering, f. eks. således at det begrænsede antal parkeringsmuligheder, der kan stilles til disposition, i videst mulig udstrækning fordeles blandt publikum.

Den trafikant, der tilsidesætter bestemmelser af denne art, udnytter gadearealet på anden måde end tilladt. Det forekommer mindre hensigtsmæssigt at sanktionere en sådan tilsidesættelse med straf. En reaktion som foreslået i form af krav om betaling af en afgift for den uberettigede råden synes rimeligere og vil vel også i højere grad end en bødesanktion være acceptabel for flertallet af trafikanter.

Opkrævning af en afgift som retsfølge af parkering eller standsning i strid med lokale forskrifter bør kun komme på tale i tilfælde, hvor forseelsen ikke tillige indebærer overtrædelse af andre bestemmelser, der er sanktioneret med straf. Såfremt parkeringen eller standsningen har været til fare eller unødigt ulempe for andre, bør forholdet fortsat være strafbart efter bestemmelsen i færdselslovens § 38, stk. 1, jfr. § 69, stk. 1.

Det fremsatte forslag indeholder hjemmel til at pålægge afgift for sådanne standsnings- eller parkeringsforseelser, der — uden samtidig at indebære en overtrædelse af andre bestemmelser, f. eks. færdselslovens §§ 27, stk. 3, eller 38 — alene udgør en overtrædelse af de lokalt fastsatte forskrifter, tilkendegivet ved afmærkning eller fastsat i lokale vedtægter eller bekendtgørelser udstedt i medfør af de bestemmelser, der er citeret i forslagets § 69 b, stk. 1.